

Práce je zaměřena na ženy a způsob, jakým samy konstruují svoji holocaustovou zkušenost. Zkoumány jsou tři české ženské holocaustové memoáry, v nichž se autorka zaměřuje na analytický rozměr genderu, jak je vyjednáván v rámci kategorií „moci/bezmoci“ a „strategie přežití“. Výzkum je založen na modifikovaném použití metody narativní analýzy utvářené v biografických rozhovorech. Cílem práce je rozbít „typický ženský holocaustový příběh“ a prozkoumat rozdílné způsoby, kterými ženy v textech konstruují samy sebe zároveň jako autorky memoárů i aktérky vyprávění. Autorka argumentuje, že genderový řád, ve kterém se autorky memoárů pohybují a který samy aktivně konstruují, určuje, jaká témata jsou v textech artikulována a jakým způsobem je jejich vlastní zkušenost interpretována. Důraz je kladen na epistemologické otázky související se zkoumáním autobiografických textů a koncepty týkající se politiky paměti. Holocaust je pojímán široce jako událost přesahující konkrétní historické období v souladu s tím, jak holocaustovou zkušenost tematizují autorky memoárů napříč různými životními obdobími. Teoreticky je práce zakotvena v sociologickém a historiografickém kontextu.

Klíčová slova: gender, řád, holocaust, identita, politika paměti, moc, strategie přežití, ženy, autobiografie, narativní analýza,